

полкъ на кралица Наталия, въ Тимошката армия, чийто главнокомандуващъ бѣ самия незабравимъ вождь, народенъ герой, генералъ Черняевъ. А само името на легендарния генералъ подбуждаше всѣкого отъ насъ да жертвува съ пълно самосъзнание собствения си животъ, въ името на свещената борба за свободата на угнетенитѣ славяни, която той така достойно ръководѣше.

Въ конната атака на „Зайчарската“ позиция, ние летейки бързо срещу настъпващата турска конница, срещнахме се на разгнать фронтъ — едни срещу други. Започна сѣчь. Въ тоя моментъ се случи нѣщо непонятно, фатално: моя конь се сблъска — гърди съ гърди — съ коня на единъ турски офицеръ. Двата коня се спрѣха като вкаменени. За мигъ, ние взаимно се наранихме съ сабитѣ си. И, съ течаща още кръвъ отъ ранитѣ си, безсилни, изнемогващи, ние едва се смъкнахме отъ конетѣ, които веднага се разбѣгаха на разни страни.

Боятъ продължи. Трѣсъкътъ на сабленитѣ удари се слушаше ясно, канонадата се усили; парчета отъ избухващитѣ снаряди повдигаха земята и засипваха околността всичко.

Противникитѣ се срѣщаха и кръстосваха на близки разстояния; тѣ налитаха единъ срещу други на единъ малкъ площадъ и се биеха ожесточено, отчаяно, отстоявайки всѣка педя отъ заетата земя. Конетѣ се вълнуваха понеже на никжде не можеха да се разиграятъ свободно — трѣбваше постоянно да прескачатъ презъ ранени и убити хора и коне. Не веднѣжъ прескочиха и мене, като презъ нѣкоя лека бариера, безъ да ме качатъ ни съ единъ кракъ. Най-сетне нашитѣ победиха и започнаха да преследватъ отстъпващия противникъ. На бойното поле изново се въдвори тишина; само се чуеха стенанията на умиращитѣ и на тежко раненитѣ, които — съ единъ страдалчески, смъртенъ изразъ на лицето — постоянно искаха, молѣха съ сълзи на очи — да ги доубиятъ, за да се прекратятъ — веднѣжъ за винаги — тѣхнитѣ тежки страдания.

Азъ лежахъ въ пълно съзнание, но не можехъ да се повдигна — всичко ме болѣше, цѣлото тѣло ми горѣше. Гледахъ на околната мѣстность, гдето навредъ